

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/898/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6412213095
Dátum vydania rozhodnutia: 07. 04. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ferdinand Zimmermann
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2015:6412213095.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a sudcov JUDr. Danice Kočíčkovej a JUDr. Amy Odalošovej v právnej veci žalobcu: POHOTOVOSTĚ, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Pribinova 25, IČO: 35807598, zast. spoločnosťou Fridrich Paľko, s. r. o., so sídlom v Bratislave, Grösslingova 4, IČO: 36864421, proti žalovanému: Slovenská republika, v ktorej mene koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, Župné námestie 13, Bratislava, o náhradu škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu zo dňa 31. 03. 2014 proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 6C/125/2012-38 zo dňa 23. 01. 2014, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu potvrdzuje.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom okresný súd zamietol žalobu žalobcu a žalovanému právo na náhradu trov konania nepriznal.

V dôvodoch rozhodnutia súd uviedol: „ Žalobou podanou na Okresnom súde Žiar nad Hronom dňa 27. 09. 2012, si žalobca uplatnil voči žalovanému právo na zaplatenie sumy 125 € titulu majetkovej škody a sumy 330 € z titulu nemajetkovej ujmy. V odôvodnení žaloby uviedol, že žalobca ako oprávnený subjekt navrhol zvolenému súdnemu exekútorovi vykonať exekúciu pre svoju pohľadávku, ktorá vznikla neplnením záväzku vyplývajúceho zo zmluvy o úvere č. 6372047 dlžníkom O. G. pričom exekučné konanie bolo vedené pod sp.zn. EX 5782/2009. V exekučnom konaní vedenom podľa procesných pravidiel obsiahnutých v ustanovení § 44 ods. 2 Exekučného poriadku je založená povinnosť exekučného súdu rozhodnúť o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie do 15 dní od doručenia takejto žiadosti, ak je exekučným titulom vykonateľné rozhodnutie rozhodcovského súdu. Exekučný súd napriek tomu, že vec ním prejednávaná nevykazovala prvky nadmernej právnej zložitosti, nevyžadovala si takú spoluprácu s účastníkmi konania, ktorá by mohla mať svojou komplexnosťou podstatný vplyv na časť potrebnú k posúdeniu a rozhodnutiu (návrh na vykonanie exekúcie, ako aj žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie spĺňali všetky materiálne a formálne náležitosti predpokladané zákonom), rozhodol o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie až dňa 7.12.2009, a to rozhodnutím o poverení. K rozhodnutiu o poverení tak došlo po uplynutí zákonom stanovenej doby (omeškanie viac ako 184 dní).

Žalobca si z dôvodu nesprávneho úradného postupu exekučného súdu uplatňuje náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú vyčíslil nasledovne:

- majetková škoda 125 € predstavuje náhradu účelne vynaložených nákladov spojených s jeho činnosťou uskutočňovanou vo veci správy a vymáhania pohľadávky v období, ktoré zbytočne plynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej. Poškodený

vynaložil v tomto období na správu pohľadávky prostredníctvom pracovných výkonov zamestnanca pomocou informačného systému sumu 70 €, na udržiavanie a správu informačného systému sumu 40 € a na administratívne spracovanie textov urgencií adresovaných exekučnému súdu, na publikačné výdaje spojené s vyhotovením urgencií adresovaných exekučnému súdu, poštovné telekomunikačné výdaje spojené s urgovaním a kontrolou stavu konania na exekučnom súde sumu 15 €. Celkove vynaložil poškodený vo veci správa a vymáhania svojej pohľadávky v období, ktoré zbytočne uplynulo medzi doručením žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a rozhodnutím o nej sumu 125 €, ktorá by nezaťažila poškodeného, ak by exekučný súd postupoval správne a pri rozhodovaní o udelení poverenia na vykonanie exekúcie by dodržal zákonom stanovenú dobu.

- náhrada nemajetkovej ujmy v peniazoch vo výške 330 €, pretože samotné konštatovanie porušenia práva na rozhodnutie o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonom stanovenej dobe v spojení s porušením práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov zaručeného článkom 48 ods. 2 Ústavy SR a práva na prejednanie vecí v primeranom čase zaručeného článkom 6 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Márnym plynutím času boli reálne ohrozené legitímne očakávania poškodeného, že správnym postupom súdu dôjde k vymoženiu jeho pohľadávky a taktiež došlo k vyvolaniu nasledovných rizík: 1. neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zániku povinného, 2. neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k zmareniu účelu konania pre stratu kontaktu s povinným, 3. neskorým ukončením procedúry exekučným súdom k insolvenčnej povinnosti. Náhradu nemajetkovej ujmy navrhovateľ vníma ako spravodlivú satisfakciu za konkrétne porušenie jeho zákonných nárokov. Ako ďalšie dôvody na podporu svojej žiadosti o náhradu nemajetkovej ujmy žalobca uviedol neexistencia akéhokoľvek účinného vnútroštátneho prostriedku nápravy spôsobilého reštituovať vzniknutú situáciu, resp. vyvolaný zásah do zákonných nárokov a základných práv navrhovateľa v spojení s absolútnou nemožnosťou vrátenia strateného času vyvolala u navrhovateľa, resp. u členov riadiacich orgánov spoločnosti, ako aj u jej majiteľov pocity frustrácie, úzkosti, nespravodlivosti, neistoty a nedôvery v právo a rovnosť v spoločnosti, úplne zbytočné a právne nezdôvodniteľné časové omeškanie v rozhodovaní exekučného súdu spôsobilo v súvislosti s vymáhanou pohľadávkou aj jej príslušenstvom zánik ďalších plánovaných podnikateľských aktivít navrhovateľa, ako aj zánik už vytvorených podnikateľských plánov. V ďalšom žalobca poukázal na nálezy Ústavného súdu SR týkajúce sa primeranosti požadovanej výšky finančného zadosťučinenia vo veci porušovania práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov. Žalobca si uplatnil ako primeranú náhradu nemajetkovej ujmy za vnútorné zásahy do spoločnosti, ovplyvňovanie podnikateľského plánovania a rozhodovania sumu 330 € za celých 6 mesiacov. Poškodený uskutočnil výpočet nároku alikvotným pomerom 55 € za každý mesiac omeškania v činnosti exekučného súdu, a to práve na základe aplikácie vyššie uvedenej doktríny Ústavného súdu SR, teda 660,- Eur za rok : 12 mesiacov v roku = 55 € za mesiac. V danej veci bol exekučný súd bezdôvodne nečinný viac ako 184 dní. Žalobca ďalej poukázal, že v zmysle ustanovenia § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. písomnou žiadosťou požiadal odporcu o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, do podania žaloby však odporca na žiadosť pozitívne nereagoval.

Žalovaný v písomnom vyjadrení doručenom tunajšiemu súdu dňa 15.4.2013 žiadal návrh žalobcu ako nedôvodný zamietnuť z dôvodu nepreukázania splnenia základných zákonných podmienok, ktoré sú potrebné pre priznanie náhrady škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z.z. Poukázal na nedostatky podaného návrhu, ktoré spôsobujú zmatečnosť podania, keď navrhovateľ uviedol časť dôkazov, avšak v skutočnosti preniesol celú dôkaznú povinnosť na súd napriek tomu, že dôkazné bremeno znáša navrhovateľ sám. Taktiež z podania žalobcu nie je jasný ani titul nároku na náhradu škody. Pokiaľ ide o uvádzané prietahy v konaní, žalobca neuviedol kroky, ktoré podnikol na odstránenie neželaného stavu, neuviedol, ani po vyžiadanej súčinnosti v rámci predbežného prerokovania zo strany žalovaného, či využil možnosť podania sťažnosti na zbytočné prietahy v príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.j. či príslušných konaniach predsedovi okresného súdu, resp. možnosť podania ústavnej sťažnosti, t.j. či využil účinné právne prostriedky nápravy na urýchlenie konania. V ďalšom poukázal žalovaný na skutočnosť, že všeobecný súd v konaní o náhradu škody nie je oprávnený posudzovať prietahy v konaní súdu, túto právomoc má iba predseda súdu alebo Ústavný súd SR.

Žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody boli doručené žalovanému dňa 23.4.2012, ale už dňa 27.9.2012 bola okresnému súdu doručená žaloba, z čoho je zrejmé, že žalobca nepodal žaloby po uplynutí 6. mesačnej lehoty, ale skôr. V takom prípade ide o predčasne uplatnený nárok

na súde. Ministerstvo spravodlivosti SR adresovalo žalobcovi po doručení žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody výzvy na doplnenie žiadosti, žalobca však neposkytol žiadnu súčinnosť na predbežné prerokovanie podaných žiadostí a tým zmaril akúkoľvek možnosť predbežne prerokovať nárok na náhradu škody, o ktorého prerokovanie sám požiadal. Ministerstvo spravodlivosti SR ako orgán príslušný podľa § 4 ods. 1 písm.a) zákona č. 514/2003 Z.z. preto nárok navrhovateľa nepovažuje za predbežne prerokovaný. Ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. ustanovujú všeobecné podmienky, pri splnení ktorých štát zodpovedá za škodu spôsobenú orgánom verejnej moci pri výkone verejnej moci a to nezákonné rozhodnutia, resp. nesprávny úradný postup, vznik škody a príčinná súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vzniknutou škodou. Pre vznik zodpovednosti štátu musia byť splnené všetky tri podmienky súčasne. K samotnému nesprávnemu úradnému postupu žalovaný uviedol, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby súdy mohli objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučným titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok, najmä v prípade existencie dôvodov podľa § 45 ods. 1 písm.c) zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní. Prejavilo sa to vo veľkom počte nezákonných exekúcií a zbytočnom vzniku trov exekučného konania. V tomto smere je dôležitý rozsudok Súdneho dvora EÚ (Asturcom C-40/08), ktorý nevylučuje posúdenie zmluvnej podmienky aj v exekučnom konaní. Unáhlené konanie zo strany súdov by mohlo viesť k nedostatočnému a nekvalifikovanému posúdeniu prípadu a tým aj otázky, či rozhodcovský rozsudok spĺňa všetky kritéria zákonnosti. V zmysle ustanovenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku účinného od 1.6.2011, 15. dňová lehota na vydanie poverenia neplatí pri rozhodnutí rozhodcovského súdu ako exekučnom titule. Ak bola žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie podaná na súd po 1.6.2011, nárok je v tejto časti neopodstatnený. Otázku, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prieťahov garantované článkom 48 ods. 2 Ústavy SR je pritom kompetentný preskúmať Ústavný súd, ktorý ju v súlade so svojou ústavnou judikatúrou preskúma vždy s ohľadom na konkrétne okolnosti každého jednotlivého prípadu, najmä kritéria, ako sú zložitosť veci, správanie účastníka a postup súdu. Súd konajúci o náhrade škody by mohol pri posudzovaní nároku na náhradu škody vychádzať z existencie prieťahov v súdnom konaní v prípade, ak by tieto boli konštatované predsedom súdu alebo Ústavným súdom SR. Žalovaný nepovažuje za preukázanú existenciu prieťahov v predmetnom exekučnom konaní. Pokiaľ ide o materiálnu škodu vo výške 125 € a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 330 €, s poukazom na § 17 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. sa uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Požadovať paušálne sumy za žalobcom uvádzané všeobecne uvedené činnosti je nesprávne a účelové. Skutočnú škodu je potrebné dokázať listinami, skutočnosťami, ktoré preukážu požadovaný nárok, v opačnom prípade by mohlo dochádzať k ľubovoľnému a subjektívnemu vyčísl'ovaniu škody zo strany žalobcu. Rovnako žalobca navrhovateľ nepreukázal ani nárok na vznik nemajetkovej ujmy, keď s poukazom na judikatúru Ústavného súdu SR je potrebné uviesť, že poskytovanie finančného zadost'učinenia nie je automatické a podlieha podrobnému skúmaniu prípadu zo strany Ústavného súdu. Každé prípadové okolnosti sú osobitné a vychádzať z paušálnej sumy 660,- Eur, ktorá musí byť priznaná za každý rok prieťahov, je nesprávna úvaha. Vznik nemajetkovej ujmy u právnických osôb a u fyzických osôb je odlišný. Pocity členov riadiacich orgánov spoločnosti v podobe „frustrácie, úzkosti, neistoty a nedôvery“ sú irelevantné v predmetnom konaní, keďže si náhradu škody a nemajetkovej ujmy uplatňuje spoločnosť ako právnická osoba. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky spis.zn. 30 Cdo/675/2011, odškodnenie právnickej osoby za nemajetkovú ujmu spôsobenú prípadnými prieťahmi v konaní nie je možné vzťahovať na fyzické osoby, ktoré sa na činnosti právnickej osoby nejakým spôsobom zúčastňujú, lebo im nevzniká ujma priamo. Taktiež „zánik podnikateľských aktivít a podnikateľských plánov“ nebol zo strany žalobcu preukázaný a ani to, akým spôsobom uvedená situácia „ovplyvnila ďalšie podnikateľské postupy navrhovateľa“. S prihliadnutím na charakteristiku podnikateľskej činnosti navrhovateľa považuje žalovaný za konanie v rozpore s dobrými mravmi, pokiaľ si žalobca uplatňuje nárok na náhradu škody voči štátu, keďže uplatnená škoda mala navrhovateľovi vzniknúť práve pri spornej a negatívne vnímanej podnikateľskej aktivite navrhovateľa. Taktiež žalovaný poukázal na neexistenciu príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a prípadnou škodou.

V súlade s ustanovením § 101 ods. 2 O.s.p. súd konal a rozhodol v neprítomnosti žalobcu a jeho zástupcu, ktorí podaním doručeným tunajšiemu súdu dňa 16.1.2014 požiadali o zrušenie nariadeného pojednávania z dôvodu, že navrhovateľovi nebolo doručené rozhodnutie Krajského súdu o vylúčení resp. nevylúčení sudcov Okresného súdu Žiar nad Hronom. Tiež navrhol doplnenie dokazovania, keď uviedol, že zadal objednávku na spracovanie znaleckého posudku, ktorý vyčísl'í výšku vzniknutej škody. Súd zároveň konal a rozhodol aj v neprítomnosti žalovaného, ktorý mal doručenie

predvolania na pojednávanie, riadne a včas vykázané, pričom písomne požiadal o ospravedlnenie svojej neúčasti na pojednávaní, keď zároveň súhlasil s pojednávaním v jeho neprítomnosti, prihladnuc pritom na obsah spisu a dosiaľ vykonané dôkazy.

Súd neakceptoval žiadosť žalobcu a jeho právneho zástupcu o odročenie nariadeného pojednávania z ním uvádzaných dôvodov, pretože zákonný sudca, ktorému bola vec pridelená na konanie a rozhodnutie po oboznámení sa s dôvodmi uvádzanými v bode I. podaného žalobného návrhu predložil podanie navrhovateľa spolu s vyjadreniami všetkých sudcov Okresného súdu Žiar nad Hronom na rozhodnutie o námietke zaujatosti podľa § 16 ods. 1 OSP (čl.7 spisu), pričom Krajský súd v Banskej Bystrici o jeho námietke rozhodol uznesením č.k. 14NcC/95/2012-8 zo dňa 8.10.2012, ktoré uznesenie KS bolo následne dňa 21.3.2013 doručené právnemu zástupcovi žalobcu, čo potvrdil podpisom na doručení.

V rámci dokazovania sa súd oboznámil s obsahom listín založených v spise, ako aj s obsahom pripojeného spisu tunajšieho súdu sp.zn. 5Er/791/2009, pričom zistil a ustálil nasledovný skutkový a právny stav:

Dňa 27.8.2009 podal súdny exekútor JUDr. Rudolf Krutý, Exekútorický úrad Bratislava, Zahradnícka 60, na tunajší súd žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie pod sp. zn. EX 5782/09 vo veci oprávneného: Pohotovosť, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, Bratislava (tu žalobca) proti povinnému: X G., pre vymoženie pohľadávky 1 510,27 € s príslušenstvom priznanej oprávnenému vykonateľným rozsudkom Stáleho rozhodcovského súdu č. SR 01078/09 zo dňa 19.5.2009, ktorý nadobudol právoplatnosť dňom 15.6.2009 a vykonateľnosť dňom 18.6.2009. Tunajší súd v exekučnom konaní vedenom pod sp.zn. 5Er/791/2009, vyzval dňa 31.08.2009 súdneho exekútora na opravu nesprávneho návrhu - zápisnice na vykonanie exekúcie podľa § 40 ods. 1 Exekučného poriadku, nakoľko neúplný návrh na vykonanie exekúcie bránil vo vydaní poverenia. Súdny exekútor zaslal návrh - opravenú zápisnicu súdu až dňa 18.11.2009 a tunajší súd vydal dňa 7.12.2009 Poverenie č. 5613 029347, ktoré následne doručil súdnemu exekútorovi, čo preukazuje doručeníka založená v exekučnom spise.

Podľa ustanovenia § 3 ods. 1 písm. d) zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti, súd preskúma žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrh na vykonanie exekúcie a exekučný titul. Ak súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu.

Súd pri svojom rozhodovaní o náhrade škody vychádzal z citovaných ustanovení zákona. Z vykonaného dokazovania mal súd nesporne preukázané, že žalobca doručil žalovanému žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalovaný ním uplatňovaný nárok na náhradu škody neuspokojil, a preto sa žalobca obrátil so svojím nárokom na súd. Z vykonaného dokazovania však vyplynulo, že tvrdenie žalobcu o tom, že Okresný súd Žiar nad Hronom v exekučnom konaní vedenom pod sp. zn. EX 5782/09 (5Er 791/09) nevydal poverenie pre súdneho exekútora v zákonom stanovenej 15 dennej lehote, je nepravdivé, pretože tunajší súd postupoval v súlade s vyššie citovaným ustanovením § 44 ods. 2 zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti a písomné poverenie pre súdneho exekútora vydal a doručil súdnemu exekútorovi následne potom, ako súdny exekútor odstránil vady podania a zaslal súdu opravený návrh na vydanie poverenia.

S prihladnutím na tieto skutočnosti súd dospel k záveru, že v danom prípade nie sú splnené hmotno-právne podmienky pre zodpovednosť štátu uvedené v ustanovení § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.

z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, preto potom žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol.

O náhrade trov konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 O. s. p., a to na základe zásady úspechu. Žalovaný mal vo veci plný úspech, v spojení s konaním mu trovy nevznikli, preto potom súd vyslovil, že žalovanému sa náhrada trov konania nepriznáva.“

Proti rozsudku odvolanie podal žalobca. Vytýkal súdu procesné chyby a žiadal, aby odvolací súd rozsudok okresného súdu zrušil a vec tomuto vrátil na opätovné prejednanie.

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento cielene nenapáda skutkové a právne závery súdu prvého stupňa, namieta však procesné pochybenia, ktoré majú spočívať v prvom rade v tom, že súd vec prejednal v neprítomnosti žalovaného a jeho právneho zástupcu, že súd neuskutočnil ústne pojednávanie a ďalej vytýka skutočnosti, ktoré sa predmetného rozsudku okresného súdu vôbec netýkajú. Z uvedeného je zrejmé, že ide o formulárovo podané odvolanie bez ozajstnej snahy splniť si svoju povinnosť účastníka v kontradiktórnom spore prispieť k urýchlenu a zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu vo veci.

Vyjadrenie podané nebolo.

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec v rozsahu určenom § 212 ods. 1 OSP bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 OSP a rozsudok okresného súdu potvrdil podľa § 219 ods. 1 OSP ako vo výroku vecne správny.

Odvolací súd sa v plnom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia a konštatuje správnosť jeho dôvodov (§ 219 ods. 2 OSP).

Z odvolania žalobcu vyplýva, že tento nenapáda správnosť konkrétnych záverov okresného súdu a nepredkladá konkrétne argumenty, ktoré by okrem zrozumiteľného odôvodnenia rozsudku okresného súdu vyžadovali ďalší rozbor.

Okresný súd tak isto jasne a zrozumiteľne odôvodnil aj svoj procesný postup. Odvolací súd nepovažuje ani v tomto smere za zmysluplné opakovať jasné, zrozumiteľné a argumentačne správne dôvody okresného súdu.

O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.